

[Lasse Budtz]

kontakt med partiformand hr. Svend Auken i denne sag, og i denne forbindelse er det rimeligt at gøre opmærksom på, at det ikke er ham, der lyver.

Anden næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Vi går videre i ordførerrækken.

Per Stig Møller (KF):

Jeg er glad for, at hr. Lasse Budtz har fremsat et dagsordensforslag, som vi var sammen om at udarbejde i går, og jeg opfattede det heller ikke i gårsdagens forhandlinger, som om vi forhandlede som privatpersoner. Derfor er jeg da glad for at se, at det respekteres, for jeg tror såmænd aldrig, at politikere kan forhandle sager som privatpersoner.

Forespørgerne fra SF har valgt at isolere det militære problem til Europa og til de konventionelle våben. Det er at gøre opgaven for let. Den trussel om en altødelæggende krig, Europa hele tiden står over for, og som vi alle må gøre alt for at gøre mindre, er ikke begrænset til Europa og lader sig ej heller afskaffe gennem en dybtgående, men isoleret konventionel nedrustning.

Desværre er det jo sådan, at krige bryder ud overalt uden for Europa. Siden 1945 har der været 125 af dem med over 20 millioner døde. Ulykkelige omstændigheder kan en skønne dag få en af dem til at brede sig og inddrage Europa. Derfor får Europa ingen garanti for fred alene, fordi Europa selv har færre våben og i øvrigt selv måtte opføre sig fornuftigt.

Truslen mod freden er global, hvorfor vi må arbejde på at gøre truslen mindre overalt, ligesom nedrustning må finde sted på alle områder.

Den samme erkendelse har Warszawapagtens udenrigsministre heldigvis givet udtryk for i deres appel til NATO og CSCE-landene af 30. marts 1988, hvor de udtrykker vilje til på gensidig basis at identificere og eliminere alle eksisterende asymmetrier og ubalancer både på europæisk og regionalt niveau.

Vi er således enige om, at et konventionelt nedrustet Europa ikke vil blive noget tryggere sted at leve i, hvis oprustningen og spændingen udvikler sig andre steder.

Det vil det heller ikke, hvis vi ikke får elimineret de kemiske våben, bragt antallet af atomraketter væsentligt ned og skaffet os et reelt bilde af, hvilke konventionelle våbenarter der er

mere truende end andre, fordi de er mere offensive.

Derfor er vi enige i den erklæring, som NATO's statsoverhoveder og regeringschefer udsendte efter deres møde i Bruxelles den 2. og 3. marts 1988. Her erklærer de at stræbe mod en 50 pct.s reduktion af de strategiske a-våben, en global eliminering af de kemiske våben, et stabilt og sikkert niveau for de konventionelle styrker gennem fjernelsen af skævheder i hele Europa samt en nedskæring af de taktiske atomvåben. Men ikke mindst slutter de med at erklære, at de vil fremme respekten for menneskerettighederne og de fundamentale friheder, af hvilke varig sikkerhed og stabilitet til syvende og sidst afhænger.

Hvis vi nu kaster os ud i en dybtgående konventionel nedrustning uden at skele til alle de andre våbenarter, risikerer vi at lægge Europa blot for en politisk og militær afpresning, der vil følge af, at USSR besidder enorme lagre af kemiske våben og moderniserede slagmarksatomvåben, samtidig med at det har en konventionel styrkesammensætning, som er langt mere offensiv end vor. De har minestrygere, vi har minelæggere.

Jeg tænker ud over dette på Warszawapagtens overlegenhed, hvad angår tanks, artilleri, jord til luft-missiler, brobyggerkapacitet og landgangsfartøjer, som ikke mindst truer os, hvortil kommer den række af nye, moderniserede stand-off-missilssystemer, der er udviklet til brug for deres Fencer-fighters, og som både kan ramme mål over det meste af Nordeuropa uden at forlade Warszawapagtens område og lamme vores varslings- og kommunikationssystemer, som man i øvrigt lægger så meget vægt på at sige at vi er bedre udrustet med; men de er jo ikke meget værd, hvis de er sat ud af spillet i løbet af den første time.

Overlegenhed inden for disse områder demonstrerer såvel Warszawapagtens offensive karakter som den kendsgerning, at man ikke bare kan skære ned i mængder, men også må se på, hvad det er, man skærer ned.

En ens reduktion over hele linjen vil ikke gøre Europa mere sikker – det var, hvad Warszawapagten foreslog i fjor – men man har altså heldigvis fundet en ny tilgang til området. Den tilgang, som de 16 NATO-lande og de 7 Warszawapagtlande principielt er enige om, går ud på, at dispariteterne må fjernes med henblik på